

## HABERCİ

Yıl 2001. Hazan mevsimi, ekim ayında olanca gücüyle varlığını hissettirmeye hazırlanıyor; günler ilerledikçe havalar iyiden iyiye soğuyacak, ağaçlar yapraklarını dökcek. Şiirlerde de yer bulduğu gibi bizler de çiçekli badem ağaçlarını unutacağız; yaprak, çiçek ve kuş dağılacak, tarumar olacak. Velhasıl usul usul, adım adım sonbahar...

Tüm bu dinginliğe rağmen içim kıpır kıpır. Bugün görevime başlıyor, çocukluğumdan beri hayalini kurduğum öğretmenliğe ilk adımımı atıyordum. Hırçın Karadeniz'e burnunu bir kılıç gibi sokan şirin ilimiz Sinop'un denizden uzak, Kastamonu ile Samsun arasında yerleşmiş; küçük, تنها ilçesi Durağan'daki İmam Hatip Lisesi... Okuluma vardığımda kararnamemin gelmediğini, sanırım bir aksilik olmuştu, kararnamemi ilden ve elden almam gerektiğini öğreniyorum.

Boyabat üzerinden düşüyoruz yollara kırmızı minibüsteki on beş yolcuyla birlikte. Çok heyecanlıyım, minibüsün önünde, şoförün hemen yanıdayım. Yaklaşık bin 400 rakımlı Dıranaz'a tırmanıyoruz. Minibüsün hararet göstergesi en sona geldiğinde mola vermek zorunda kalıyoruz. On dakika, on beş dakika bekliyoruz. Bu bekleyiş de tabiatın sonbaharıydı sanki. Ben sabırsızlanıyorum. Yollar iniş çıkış, düz ya da virajlı. Öyle ki bu kıvrımlı tırmanışta lastikler yolu benimsemiyor, sevmiyor, yola tutunabilmek için yine de mücadele ediyorlar; bunu, Dıranaz'ın ıssızlığında upuzun, dümdüz karaağaç, gürgen ve kavak ağaçlarının kalın gövdelerinden başlayıp ince uçlarına, oradan da nihayet gri göklere dek çığlıklarıyla duyuruyorlardı. Belki sevgili çok da uzakta değildi lakin o gün o yollar bitmek bilmiyordu. Şimdi düşünüyorum, ne olduğunu zamanın.

“Nedir zaman nedir? / Bir su mu, bir kuş mu?..

İçinde bir nokta, dönüyor âleme / İçimde bir nokta, beynimde bir güve.”

Bir noktaydı belki ancak beynimde bir güve olmuş, onu kemiriyordu. Yol bitsin, zaman aksın; kutsal mesleğime, hayalime adım atayım istiyordum. Nihayet Türkiye'mizin en kuzeyine, Sinop'a, vardık; ilk ben indim kırmızıdan. Koştum İl Millî Eğitime. Kararnamemi aldım, öğretmendim artık.

Dönüş için sabırsızlanıyordum, işim kalmamıştı Sinop'ta. Tanımadığım, bilmediğim; iyiyi kötüyü görmediğim; gecesini gündüzünü yaşamadığım hatta başımı sokacak bir çatımın dahi olmadığı Durağan tütüyordu gözümde.

Yine koşuyordum, istikamet verdim kendime: Otogar!

Unutulur mu hiç? Sonbahar burada bambaşka... Otogardayım. Dönüş için biletimi aldım, hareket etmeye on sekiz dakika var. Denizin hırçınlığı sesinden anlaşılıyor. Çay

içeyim, dedim. Vakit vardı. Dışarıda küçük bir tabureye oturdum, önümde küçürek bir sehpa. Çayımı söyledim çaycıya, getirdi ilaç kokulu çaydan. Çayı da bir bambaşkaydı sonbaharın. Meğer deniz haklıymış hırçın olmakta. O sehpanın üzerinde çay bardağı ile tabağı âdeta dişlerini tıkırdatıyordu benimle birlikte. Belki de beni kutluyorlardı. Sonbaharın rüzgârı öyle haşın esmekteydi, denizin üzerinden öyle bir gelmekteydi ki bardak tabağa güçlkle tutunabiliyordu benim taburenin üzerinde güçlkle durabildiğim gibi.

Hafiften çiselemekte olan yağmurda kara şemsiyesini açmış, koyu kahve paltosu dizlerinin altına değin uzanmış hâlde yürümeye çalışan ak sakallı dedenin takati kalmadı; dede, oracığa düşüverdi. Koştum, kaldırdım onu düştüğü yerden. Üstü başı su ve çamur içindeydi ancak o iyiydi. Allah senden razı olsun evladım, deyiverdi.

Otogarda anons... Nihayet hareket saati gelmişti, Kastamonu istikametine giden otobüse binecek, Boyabat'ta inecektim. Aktarma yapıp Durağan'a ulaşacaktım. Güzergâh böyleydi.

İnişli çıkışlı, kıvrımlı yollar... Yollar bir yılandı uzuyordu, bir ırmaktı, akıyordu. Karadeniz'in ve Sinop'un kapılarını Türkiye'mizin içlerine açan bugünkü gibi tünel yok. Ulaşım oldukça çetin; uzun, bitmek bilmeyen yollar... Ve bitti. Kararnamemi Müdürlüğe verdim; mesleğime, hayalime ulaştım.

Hayatımın en heyecanlı, manidar, aceleci olduğum yolculuğu; içtiğim en renkli çayı, en uzun bekleyişi, rüzgârın işittiğim en güzel sesi...

\*\*\*

Şimdi şöyle diyorum:

Sonbahar, o hazan, ayrılık mevsimi *ilkbahara, vuslata*;  
Kıvrım kıvrım, inişli çıkışlı yollar *en güzel sonlara ya da başlangıçlara*;  
On on beş dakika beklemeler *dervişliğe, murada ermeye*;  
Kırmızının yüksek harareti *büyük ferahlığa*;  
Lastiklerin göklere varan çığlıkları *azimle muzaffer olmaya*;  
Rüzgâr, fırtına, yağmur, hırçın deniz *nice güzel günlere*;  
Bardakla tabağın konuşması *gönüllerle bir hasbihâle*;  
Dedemin duası ise *duaların nicesine* haberciydi.

\*\*\*

Ahirete irtihal etmiş tüm öğretmenlerimizi rahmetle anıyor; hayatta olan, üzerimizde emeği bulunan öğretmenlerimizin Öğretmenler Günü'nü kutluyorum.